

AUDICIONS INTIMES

Casal del Metge

Dissabte, 9 març 1935

Commemoració del 250 aniversari de la mort de

~~HÄNDEL~~, J.S. BACH i D. SCARLATTI

per ALICE EHLERS, de Viena

clavicimbal

EDUARD TOLDRA,

violi

Programme

I

Sonata en sol menor, HÄNDEL
violi i clavicimbal

~~Concert Itàlia~~

Tre exercicis, D. SCARLATTI
clavicimbal

Sonata en fa major, HÄNDEL
violi i clavicimbal

II

Sonata en do menor, J.S. BACH
violi i clavicimbal

Concert Itàlia, J.S. BACH
clavicimbal

Sonata en sol major, J.S. BACH
violi i clavicimbal

Exclusivament per als inscrits a
"AUDICIONS INTIMES"

Inscripcions: Via Laietana, 46, 5^a, 3.^a.—Telèfon 17798
i durant el concert d'avui, a la Secretaria del
CASAL DEL METGE.



ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERÀ.

SECCIÓ

AUDICIONS INTIMES

Curs V: 1934 - 1935

CONCERT ~~VIII~~ NOUÈ

~~RECHAL DE L'EMMER~~

Presentació a Barcelona dels ~~Infants~~

Infants Cantaires de Viena

"Wiener Sängerknaben"

sota la direcció del mestre LEOPOLD EMMER

SESSIÓ D'OPERES DE CAMBRA

al TEATRE STUDIUM, Bellaterra, 72

Dissabte, 12 de febrer de 1935
a les deu del vespre.

Exclusivament per als inscrits a AUDICIONS INTIMES

~~CASAL DEL METGE~~
TEATRE STUDIUM

PROGRAMA

I

Primera representació a Barcelona de l'òpera còmica en un acte, de Laurecín i Michel Delaporte, música de

JACQUES OFFENBACH

HERR UND MADAME DENIS

(El Senyor i la Senyora Denis)

Personatges: Gastó, pupil del Sr. Denis
Lucil'la, neboda de la Sra. Denis
Nanette, serventa dels Srs. Denis
Bellarosa, sergent de gendarmes
Agents de Bellarosa

Escena, PARIS

II

La segona part convergirà amb
IMATGES DE VIENA
evocacions i comentaris, per
ROBERT GERHARD

L'òpera còmica en un acte, de F. W. Weiskern, música de

W. A. MOZART

BASTIEN UND BASTIENNE

Personatges: Bastiona, pastora
Bastià, el seu estimat
Colau, vell pastor, tingut per endevinaire
Pastors i Pastores

Rosa de bardige - SCHUBERT
Roses del sur - Strauss

pel conjunt dels
infants Cantaires de Viena

Piano CHASSAIGNE FRÈRES

La segona part convergirà amb
intimista, permetent-nos de gaudir d'aquestes ex-
quisides mostres del seu altíssim esperit, tan
profundament i emocionalment musical?

A LA CALLADA

(En sourdine)

Paul Verlaine - Pau Casals (1900)

Plàcids, en el semijorn i del teu cor adormit
que les altes branques fan, gita els neguits per complet.
amarem bé nostra amor
d'aquest silenci tan gran. Deixa convèncer-nos bé
pel buf acaronador
Fonem-nos l'ànima, el cor que ve a crespas als teus peus
i els sentits d'encís rublerts les ones de l'herbei tou.
en mig les vagues llangors
dels pins i dels arborers. I quan solemniat la nit
Clou els teus ulls un poquet, vindrà pel fosc alzar, fent palès nostre neguit
creua les mans sobre el pit, el rossinyol cantarà.

ABSENCIA

Matheu Arnold - Pau Casals (1901)

En l'espill d'uns bells ulls grisencs
—tos ulls, oh amor— m'esguard'.
Tremolo, car el jorn present
de tu em deu lluny trobar.

Es el destret humà! No fos
que un noble obrar seré
llevés de nostra pensa i cor
l'afany que emboira el seny.

Mes, tot jorn duu un poquet de pols
per cobrir el las esperit,
i si oblidem, per força és sols,
no pas per lliure albir.

Jo em friso per la llum, i tu

JOSEP TOMAS I PIERA

Jo em friso per la llum, mes ara
que és ara freda nit;

6ext ©

QUE CURTES, SON LES HORES

Apelles Mestres - Pau Casals (1896)

Que curtes, vida meva, són les hores,
com les hores d'avui,
Que curtes i que dolces sentint batre
sobre mon cor, ton cor.
Que blau era el cel blau aquesta tarda!
Que resplendents i purs els raigs de sol!
Que perfumada ton alè ardorosa
penetrant mos pulmons!
No t'ha semblat avui, no imaginaves,
que més enllà dels vidres del balcó,
tot el món era amor, calma, harmonia
i era tot nostre el món?
Oh, no; no ho has pensat. Què són tres hores
passades junts tots dos
per sentir al cervell demanar ales
quan el cor se les vol?
Si el temps ens ha faltat per repetir-nos
lo que ens hem dit tants cops,
com recordar que hi ha més món encara
més enllà del balcó?

EN EL MIRALL CANVIANT...

Apelles Mestres - Pau Casals (1895)

En el mirall canviant de la mar blava,
tot s'hi reflecta igual, tot s'hi emmiralla.
Què diferent mon cor, oh ma estimada!
Lo blau hermós del cel, la turbonada,
els focs de sol ponent, la lluna pàlida...,
Què diferent mon cor, oh ma estimada!

EN L'ENTERRAMENT D'UN NIN

Jacint Verdaguer - Pau Casals (1895)

A l'entrar al cementiri
he sentit olor de lliri;
no n'hi ha cap de florit:
sols al cloure's una fossa
obiri la testa rossa
d'un noieta petit, petit.

Lliri blanc de l'innocència,
jo he sentit la teva essència
quan pujava cap al cel,
deixant sols aquí a la terra
de flor-mústia la desferra,
d'on l'abella ha tret la mel.



“...da ihm auch ein anderer Genius, der
der Bescheidenheit innewohnt.”
(R. Schumann. “Neue Bahnen.”)

Aquestes cançons que foren escrites fa a la vora de quaranta anys —quan el seu autor a penes en tenia vint—, han restat gairebé inèdites fins avui; com resten igualment inèdites, per voluntat de l'artista, la majoria de composicions per a instruments, veus i orquestra, que omplen les carpetes de compositor del Mestre Pau Casals.

El gran públic ignora que Pau Casals ha compost música durant tota la seva vida. Són poques les persones que tenen una idea de l'extensió i de la qualitat d'aquesta obra que ha nascut en la intimitat de la seva vida privada, a l'ombra de l'altra existència de l'artista, en la qual un destí gloriós ha fixat el seu feix lluminós des del primer despuntar del seu astre.

Crec que és revelar un detall biogràfic igualment desconegut de la majoria, dir que la seva carrera musical comença, en realitat, per la composició: la seva vocació i els seus estudis en fan un compositor, abans que un violoncellista. Els seus companys de joventut, els compositors nostres de la seva generació, el tenen pel més atrevit, pel més “modern” de tots ells. Els seus atreviments harmònics, sobretot, irapen llur imaginació. Ni els mateixos Albéniz i Granados,

6exh (B)

en efecte, tenen en les obres d'aquell temps l'audàcia i la riquesa sorprenent de registres que ens mostren en llur desenvolupament harmònic ja les primeres cançons del Mestre, com les datades de l'any 1896, per exemple.

Aquest detall és dels més característics i igualment frapant en les obres d'etapes posteriors. Dessota d'una fluència melòdica d'una exquisida puresa i naturalitat, hi ha sempre, com un vast moviment subterrani, una misteriosa vida interior de l'harmonia, plena d'evasions i de retorns d'un imprevist aparent. Un intel·lecte músic, d'una penetració i d'una independència rares, s'hi revela.

Quan apenas havia sortit encara de Catalunya, ni podia haver conegut la producció del seu temps, fa pressentir, tot d'una, aquell esperit tan profundament líric, aquella gama tan delicada i sensitiva que inaugura l'harmonia d'un Fauré, fins al punt que creuríem en una possible influència, si no sabéssim que no podia haver existit en aquell temps. L'harmonia té per a ell, des d'un principi, un sol eminentment expressiu. Entre molts, un exemple bellíssim: els primers compassos de la cançó "En l'enterrament d'un nin" (1895): és difícil evocar més, amb menys elements; els valors materials no poden ésser més simples, ni el seu poder de ressonància lírica, més punyent.

Altres vegades, com endut per una intuïció que un text poètic pot haver ajudat a concentrar en una direcció determinada, té coincidències sorprenents amb un estat d'harmonia que el Debussy jove (el Debussy del "Quartet" i dels "Poemes" de Baudelaire, per exemple), ateny vers la mateixa època. "En sourdine", sobretot, representa aquest moment. Més endavant encara, en fulls que el temps esgrogueï, jo recordo haver llegit amb emoció moments d'una estructura singularíssima, d'una evident originalitat, en els quals sembla prefigurar-se embrionàriament una evolució que no s'havia de declarar i complir sinó molt més tard en la música contemporània.

Si ha de causar sorpresa el que l'artista hagi fet gairebé un secret d'aquesta producció que es reparteix per totes les èpoques de la seva vida, aquesta sorpresa puja de grau una vegada conegut el seu valor. Però ell no voldria que en parléssim en aquest to... Obeïm-lo.

Si avui ens lliura unes cançons dels seus vint anys, no pot ésser per cap afany de glòria —ni caldria dir si seria superflu, tractant-se d'ell—, ans com qui ens lliura una intimitat; com qui, deslligat d'una paraula o d'un propòsit que ha

complet amb escriure, veu arribada l'hora en què ens pot fer una confidència.

Jo no em perdonaria la banalitat d'adreçar a les dites composicions un elogi en aquestes circumstàncies. Per al meu sentiment estan, molt per sobre d'això, situades en una tota altra esfera.

Cal comprendre que ens permeten d'alçar una punta del vel que embolcalla la naturalesa prodigiosa de la personalitat d'aquest artista. Ens diuen, d'una manera que no podem deixar d'entendre, que darrera la genialitat de l'interpret hi ha hagut —hi ha— un esperit creador. És possible no pressentir el dramatisme que s'amaga sota aquesta confidència?

Voluntàriament, amb un esperit d'humilitat que pren tot el sentit d'aquella paraula amb què Schumann saludava l'aparició de Brahms, Pau Casals ha mantingut en secret, a últim terme, el compositor que hi ha en ell. És, no gens menys, aquest aspecte de la seva personalitat, tal vegada el centre veritable que l'ha informada tota; que ha alimentat l'ànima de l'artista que el món admira. Qui sap si no és de sacrifici que ha estat feta aquí una grandesa.

R. G.

TEXT DE LES CANÇONS DEL MESTRE PAU CASALS

*Les traduccions, adaptades a la música, són de
JOAQUIM PENA*

NO T'HA TROBAT

Apelles Mestres - Pau Casals (1896)

En despertar-se avui, a matinada,
el sol prou t'ha buscat
prou t'ha buscat per tot —oh ma estimada,
però enlloc t'ha trobat

Al través de la closa persiana,
sos primers raigs de sol s'han filtrat,
atrebits com dits de grana
enlloc no t'ha trobat.

No sé si de despit o d'enyorança
s'ha tornat a amagar,
i trist el cel ha anat ennuvolant-se
i ha romput a plorar!

total obra ?

piano ?

~~300 pts~~

1400
pts

~~1200~~



Legenda del bocan
Invierno

J. Strano

AI



58.408.00

5 580. -

21 799 73

V VI

85.787.73

42.116.15

5 580. -

21 799.73

69 495.88

21 799 73

117.737 43

7314.00

799.2

8.113.2

566 48

69495.88

70.60

813220

811320

19.00

561528

591315

030212

81320

799.20

7314.00

(B)

Bastia i Bastiana

1

Opera còmica en un acte, d'obra
alemanya de F.W. Weiskern, música de
W. A. MOZART

curiosa molt petita

L'acció l'aguenta obra està basada en l'òpera
francesa Les amours de Bastien et Bastienne,
original de Madame Favart, paròdia de
l'intimisme de Rousseau Le devin du village.
La música fou composta per Mozart a
l'edat de 12 anys. L'obra fou estrenada a
Viena l'any 1768. L'"Associació de Música
de Camerata" de Barcelona en donà una re-
presentació al Palau de la Música Catala-
na, el 30 de gener de 1928.

Escena I

Preludi

Pastors i pastores canten l'himne a la joia
i dansen un ball.

Bastiana es plau d'haver estat aban-
donada per Bastia, i sen enamora.
Obrint, en passar, l'afecte de Bastia-
na i ~~disparitat~~ ^{allunya sense ser-ne cas.}

Escena II

Apareix Colau, tingut per endevinaire,
ell sap d'ocult dels ulls enamorats i pot
aconseillar en tot desfici amorós. Bastiana
li pregunta d'encantar-lo, i li ofereix les seves
afarades, en paga. Colau l'encanta amar-
tut i la noia li explica que Bastia
és cada dia més esquiu i insistent.
Colau li aconsella d'èsser més coqueta,
més desinvolta i ardiola, davant
l'enamorat.

OFICINES: VIA LAIETANA, 56, 5è., 3a. - TELÈFON 17798 - BARCELONA

Escena III^a

2

Colau rorta encisat de la immensitat
d'aquesta ~~escena~~, galan pautilla.

Escena IV^a

Arrriba Bastia i conta a Colau que ja
està cansat de veure i parlar amb dones
diverses, i que només Bastiana omple
el seu cor. Però Colau li fa ~~saber~~
que tota vegada que ell s'havia apar-
tat de Bastiana, aquesta té ja un
nou promès, polit, amable i amb molts
diners. Bastia no ho pot creure i de-
vant la insistència de Colau, prega
a aquest que li l'aconselli que
~~de~~ ha de fer per reconquerir la seva
estimada. Colau pren un gran llibre
de sortilegis i tranquil·litza l'enamorat
fent-li ~~saber~~ que ~~tomarà la seva~~
~~Bastia~~ tornarà a ~~colau~~ voler-lo.

Escena V^a

Bastia, sol, canta els encisos de
la seva estimada.

Escena VI^a

~~nom a l'escena~~ ^{al·lunyament} culminant de l'obra.
~~Per~~ Els dos enamorats es retroben,
però tots dos es fan l'enquina. ~~Per~~
ella li diu que ni el coneix. Marga
disputa. Bastiana vol anar a riure
on trobarà hells adoradors, Bastia
tornarà al castell on la senyora la
senyora del qual no és pas indiferent
a la seva joventut. Cadascú anirà
pel seu camí... però cap dels dos
~~deixarà~~ no comença d'anar se'n.

OFICINES: VIA LAIETANA, 56, 5è., 3a. - TELÈFON 17798 - BARCELONA

3

Bastia, desolat, vol acabar amb la
seua vida: pendrà un fanyal o una
corda, o es tirarà de cap al llac.

Bastiane, indiferent en aparença,
li desitja bona sort i que no es faci
gaire mal. Finalment, vençut per
la insistència i el certader amor
de Bastia, el perdona i l'accepta
per espos. ~~Satisfaccio continua i~~
els posem a dansar i arriba Colan

Escena VII

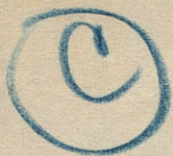
El bell pastor està joiós de que
després de la tempesta, haigi tornat el
bon temps. "Don vos les mans; uniu
els cors i les ànimes i que mai més
les penes puguin retornar".

Pastors i pastores acompanyen amb
joia els juraments d'eterna felicitat
~~des dels enamorats~~
Amb un graciós minut

Escena VIII

Ben un cop final, tots els arribants
rendeixen homenatge a Colan, l'axe
del endevinaire, que amb la seua trage
ha aconseguit ~~per a~~ fer feliç
la gentil parella.

OFICINES: VIA LAIETANA, 56, 5è., 3a. - TELÈFON 17798 - BARCELONA



Monsieur et Madame Denis

Opèreta còmica en un acte
de

Laurencien : Michel Delaporte

Música de
Jacques Offenbach

Èscena I^a

Personatges :

Gastó : pupil de Mr. Denis

Lucilla : neboda de Mr. Denis

Vanette : serventa dels
Srs. Denis

Bellarosa : sergent de
gendarmes.

Agents de Bellarosa
Escena : Paris.

Vanette està endregant la casa per a la recepció dels
senyors ~~les~~ Denis que tornen de l'èstíveig. La còfia de madama i les
peruques del senyor li inspiren consideracions tènnyides de melangia
sobre les xacres de la vellesa i la condició fugissera dels béns de la
jóventut

Nr. 1. Cúplet . Nanette li espleia aquets sentiments,
interrumpuda per l'arribada de Gastó i Lucí.la.

Escena II^a

Aquesta parella d'enamorats ha fugit de casa i
ve a cercar asil al domicili del Sr. Denis, tutor i oncle en una
persona. Els senyors són absents. Contratemps. ~~Indesitadable~~. Caldria posar-se
en camí immediatament cap a llur residència estival. ~~Abans~~, però, el
minyó previsor suggereix la conveniència d'un petit àpat reconfortant.
Nanette n'aprecia l'oportunitat i el prepara.

Escena III^a

La perspectiva d'una nova ~~etapa~~ etapa de viatge, nocturna
per afegeidura, sobusalta vagament l'ànim de l'enamorada.

Nr. 2. Duet . L'evolució d'aquest sentiment aprensiu
~~transformat en~~ consentiment que poc a poc s'insinua, s'efirma i
cap a un

acaba en fisança, és pintat en aquest dret.

Escena IV^a

Manette para taula. Gastó s'extasia a la vista de les botelles. El celler de l'oncle-tutor té fama. Hi ha un vinet vell que s'empara com aigua i trastoca, deliciosament, sense avisar. Lucil·la ~~se'n~~ alarma; Manette la tranquil·litza: li tiraran molta aigua. Tot d'una s'han sentit uns trucs i repicó imperiosos a la porta. Són gendarmes que parlen d'una parella anorosa, de rapt, fuga..... Què fer? Hi ha sobre les cadenes els vestits, còfia i perniques dels senyors; els pròfugs es transformaran ràpidament en Mr. i Mme. Denis. Són rebuts i ataran fent una becaïna després de l'àpat; l'oncle, per afegidura, ha de patir d'una bona ordera.

Escena V^a

Bellarosa, sergent de gendarmes, es presenta amb el

Nr. 3. Cuplet, enumerant dots i mèrits que exorren la seva persona i en fan un terrible flagell de foraviats.

En acabat, es disposa a fer el registre de la casa. Nanette s'hi oposa. Els rellets s'han hagut de despartar.

Nr 4. Quartet. Gastó, Lucília i Nanette prevenen l'èxit de l'estratagema; Bellarosa es mostra convençut de què no té la bona pista.

Un moviment imprudent de Gastó l'ha traït; l'espasi se l'hi ha vist per sota de la bata. El gendarm ha comprès la situació i s'acomiada amb reverències. Va a cercar els seus homes.

Escena VI a

Gastó i Lucília s'han tret les peniques i es disposen a celebrar a tanta l'èxit de llur petita comèdia. Nova alarma: Nanette ha sorprès el diàleg de Bellarosa amb els gendarmes; van a cercar reforços i estan a punt de tornar.

Cal provar de fugir. Aquesta vegada desfilenciaran els maniquís amb la roba i peniques dels rellets. Nanette tractarà d'entretéure, d'aquesta manera, els persecutors, i donar reputatje als

fugitiu.

Escena VII^a

Entren Bellarosa i els seus homes, entrant el
Nr 5. Cançó dels gendarmes

Escena VIII^a

la
 Nanette, irada, fa irrupció, protestant de l'importuna
 insistència. Reclama silenci: els senyors estan dormint. Bellarosa se
 n'eu riu ~~els~~ i ordena als seus homes que ~~se~~ s'aproximin. ^{la parolla} Nanette
 li oposa resistència i en abandonar els maniquís als atacants
 en fa mofa i descobreix la veritat. Bellarosa jura venjar-se.
 Nanette triomfa. Tot d'una ha smat un tret a fora. Triomfa
 Bellarosa. És el senyal de què la seva gent ha aprenat la pauella
 fugitiva.

Escena IX^a

Tornen Gastó i Lucí. La condüts per gendarmes. Nanette obté de l'oficial el consentiment de restaurar els pobres amants exterminats abans de llivar-los a ~~la~~ ^{la} justícia. Bellarosa refusa, però, de pendre part del mateix al refrigeri, per bé que, finalment, no es pot negar a brindar per la salut del Rei. Prevísor, tanca abans la porta amb clau i es guarda aquesta a la butxaca.

Nrs. 6 i 7. Conjunt i Cango de beure. Mentre tots la canten, Gastó i Lucí la van omplint les copes dels gendarmes, brindades i tornades a emplenar ràpidament. El vi produeix els efectes esperats. Bellarosa: els gendarmes, embriacs, són fàcilment lligats i amordassats pels seus antagonistes.

Nr. 8 Cango de ronda. Bellarosa ~~lluitant~~ ^{l'entona} des de la presonsa del seu entorboliment, acompanyat del roncar dels seus homes. Nanette i Gastó l'escorcollen per tal d'apoderar-se de

la clau. Es desperta; es desporten els gendarmes; inútilment s'esforcen
 per a alliberar-se de les lligadures. El trio és amo de la situació i imposa
 les seves condicions: caldrà garantir la llibertat dels amants ^{o veure} ~~encadenats~~
 acortant-se una ^{noct} ~~fi~~ desastrosa, per fam i per sed, car els presoners ^{seran}
 abandonats en la casa tancada i barrada, d'on només ^{uns espírits} ~~seran~~ alliberats ~~llura~~
~~després~~ després de la lenta consumició dels cossos. La força s'enterneix
 davant ~~la~~ la tremenda perspectiva i capitula.

Nr. 9 Final. Alliberament dels condemnats a
 canvi dels juraments solennials de Bellarosa. Tot d'una s'ha
 sentit rodolar pel carrer la carcassa dels Srs. Denis. Un final
 sense deshonra per a ningú, s'annuncia. El quartet dels protagonistes,
 assistit pel cor dels gendarmes, s'adreça al públic, com en la
 vella comèdia, reclamant la seva indulgència i el seu aplaudiment.